

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Balogh Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek a Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság alperes ellen szolgálati idő elismerési ügyben hozott határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Kecskeméti Munkaügyi Bíróságon 2007. május 18. napján kelt 2.M.85/2007/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem elbírálása folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Kecskeméti Munkaügyi Bíróság 2.M.85/2007/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Legfelsőbb Bíróság kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. július 27-én nyújtott be előrehozott öregségi nyugdíj iránti kérelmet az alperesi jogelődhez. A kérelmet az elsőfokú nyugdíjbiztosítási szerv az előírt 38 év szolgálati idő hiányában elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró felperesi jogelőd vezetője 2006. november 16-i határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az 1964. február 19-1979. december 30-ig terjedő időszakra vonatkozóan szolgálati idejének megállapítását kérte. Előadta, hogy ebben az időszakban K.P. k-i lakos birtokán végzett mezőgazdasági munkát, munkaviszony keretében.

A Kecskeméti Munkaügyi Bíróság jogerős ítéletével az alperes vezetőjének határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte. Az ítélet indokolása szerint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 9.§ (2) bekezdés b) pontja, 37.§ (1) bekezdése, valamint a Tny. végrehajtásáról szóló 168/1997. (X.6.) Korm. rendelet (Korm.r.) 29.§ (1) bekezdése, valamint a Tny. 43.§ (2) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania, hogy 1964. február 19-1979. december 30-ig szolgálati időt szerzett. A

munkaügyi bíróság bizonyítékként vette figyelembe azt a kézzel írt megállapodást, amely 1964. február 19-én kelt, s azt tartalmazza, hogy ezen naptól a felperes munkás lesz a K birtokon és az udvarban, napi 50 forintért és ellátásért. A munkaügyi bíróság úgy értékelte, hogy az okiratban foglaltakat a meghallgatott tanúk vallomása is alátámasztotta, amennyiben a felperes a birtokon valóban munkát végzett és munkájának ellenértékét is kifizették. A bíróság rámutatott arra, hogy a munkaviszony fennállását nem zárja ki a rokon viszony és az a körülmény, hogy K.P. és házastársa a felperest végrendeleti juttatásban is részesítette. A megismételt eljárásra azt az iránymutatást adta, hogy az alperesnek a perben vitatott időszakot is szolgálati időként kell figyelembe vennie.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes perbeli foglalkoztatása nem sorolható a Korm.r. 29.-53.§-ába, illetve a Tny. 38.§-ba meghatározott foglalkoztatási kategóriába. Az alperes hivatkozott arra, hogy a szolgálati idő egyéb hitelt érdemlő módon történő bizonyítása a Tny. 43.§ (2) bekezdésének c) pontja szerint nem történt meg. Hangsúlyozta, hogy a meghallgatott tanúk nem tudták meghatározni a felperes munkavégzésének időtartamát, annak részleteit. A felperes által csatolt okirat nem igazolja a járandóságok kifizetését és semmilyen adat nem tanúsítja a munka elvégzését sem. Az okirat szerint a felperesnek évente kétszer számoltak el munkabért, a korabeli munkaügyi szabályok szerint azonban a dolgozók részére járó munkabért havonta utólag egy ízben kellett volna elszámolni és kifizetni. Az alperes kiemelte, hogy a felperesi nyilatkozat szerint K-éknak az volt a kikötésük, hogy nem költhette el a fizetségét, ami családtagi jogviszonyra és nem munkaviszonyra utal. Az alperes álláspontja szerint a tanúvallomások nem támasztották alá a teljes időszakra vonatkozóan az állandó jellegű munkavégzést.

A felperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte előadva, hogy a munkaügyi bíróság a tényállást a közigazgatási eljárásban felmerült okiratok és meghallgatott tanúk vallomása alapján mérlegeléssel állapította meg és az alperes felülvizsgálati kérelmében a Tny. 43.§ (2) bekezdés c) pontjára hivatkozással a bírói mérlegelést támadja. A helyesen megállapított tényekből levont okszerű következtetések azonban nem bírálhatók felül a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékokat nem lehet újraértékelni.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében a Korm.r. 29-53.§-ára a Tny. 38.§-ára és a Tny. 43.§ (2) bekezdés c) pontjára hivatkozott. A Korm.r. 29-53.§-ával összefüggésben a Legfelsőbb Bíróság kiemeli, hogy az 1998. január 1-ét megelőzően szerzett szolgálati idő címszó alatt a Korm.r. 29.§ (1) bekezdése kimondja, hogy szolgálati időnek számít a munkaviszony. A Tny. 38.§ (1) bekezdés g) pontja szolgálati időként rendeli figyelembe venni azt az időt, amely az 1997. december 31-én hatályos rendelkezések szerint szolgálati időnek minősült. A Tny. 43.§ (2) bekezdés c) pontja előírja, hogy a szolgálati időt a társadalombiztosítási igazgatási szervek nyilvántartása szerint kell számításba venni. A társadalombiztosítási igazgatási szervek nyilvántartásai alapján nem igazolt szolgálati időket, ha jogszabály másként nem rendelkezik, abban az esetben kell figyelembe venni, ha azokat az igénylő egyéb hitelt érdemlő módon bizonyítja. Azt a kérdést, hogy a felperes a csatolt okirattal, illetve a meghallgatott tanúk vallomásával szolgálati idejét hitelt érdemlő módon bizonyított-e a munkaügyi bíróság a Pp. 206.§ (1) bekezdése alapján vizsgálta. Ennek megfelelően a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelik és meggyőződése szerint bírálja el. A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében helyesen mutatott rá arra, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a felülvizsgálati eljárásban nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének. Jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg (BH 1999.44.). Ugyanakkor nem állapítható meg jogszabálysértés, ha a kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja (BH 1998.401.). Az alperes felülvizsgálati kérelmében a bizonyítékok mérlegelése körében arra hivatkozott, hogy a felperes által csatolt okirat családtagi jogviszonyt és nem munkaviszonyt támaszt alá. E körben a Legfelsőbb Bíróság az irat vizsgálata alapján azt látta megállapíthatónak, hogy a munkaügyi bíróság az okirat tartalmát nem értékelte okszerűtlenül. A munkaadók által kiállított okirat ugyanis tartalmazza, hogy a felperesnek munkásként kell dolgoznia a birtokon és az udvarban napi 50 forintért és ellátásért, paraszti munkát kell végeznie a földeken, a szőlőkön és az udvarban jól kell tartania az állatokat ünnepnapokon is. Az okirat tartalmazza a félévenkénti 180 napokra kiterjedő elszámolást is, a fentiekben említett 50 forintos napi díj figyelembe vételével. Ezen okirat tartalmát mind a felperes nyilatkozata, mind a meghallgatott tanúk vallomása alátámasztotta annyiban, hogy a felperes a perbeli időszakban mezőgazdasági munkát végzett a munkaadónak, állandóan a munkaadó birtokán dolgozott (B.J., V.M. tanúvallomásai) Az okirati és a tanúbizonyítékok egybehangzó eredményére figyelemmel nincs jelentősége annak az alperes által kifogásolt körülménynek sem, hogy a tanúk pontos időtartamot (éveket) nem tudtak meghatározni, ugyanis az okirat

1964. június 29-i első félévi kifizetéstől 1979. december 29-ig pontos elszámolást és kifizetéseket tanúsít.

A kifejtettekre figyelemmel a jogerős ítélet nem ellentétes a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokkal, nem okszerűtlen a munkaügyi bíróság azon végkövetkeztetése, hogy a felperes a szolgálati időt hiteltérdemlő módon bizonyította, ezért a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta és az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő alperest a felperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére kötelezte [Pp. 271.§ (1) bekezdése, és 78.§(1) bekezdése].

Budapest, július 2.

Dr. Buzinkay Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Darák Péter sk. előadó bíró, Dr. Fekete Ildikó sk. bíró